

12.) hlev	2	"	1 štedilno ognjišče
			2 desinfektorja
13.) hiša za stanovanja urad- nikov	12	"	2 peči za kopeli
			2 štedilna ognjišča
14.) hiša za stanovanja slug	6	"	4 " "

Vsega vkup bi bilo torej treba 375 peči, 37 peči za kopeli, 9 štedilnih ognjišč in 2 razkuževalna aparata brez glavne kuhinje, brez perilnice in sušilnice. Če se torej vzame, da se kuri na leto po 210 dni (1896. leta kurilo se je 228 dni) in če se računi, da se mora na dan v vsaki peči najmanj 2krat zakuriti, in da se pri tem porabi le po 12 kg premoga ne vštrevaje drv, ki jih je treba za podkuritev, pokaže se, da se za 375 dni in za kurilno dobo 210 dni potrebuje $375 \times 12 \times 210 = 94.5$ vagonov premoga. Pri tem se mora povdarjati, da z ozirom na prosto stoječa poslopja, pri kojih se izgublja veliko gorkote, potem z ozirom na velike prostore z 3 90—4 20 m višine, dalje z ozirom na velika okna in na večkratno prenovitev zraka z ventilacijo, poraba premoga po 12 kg na dan za vsako peč gotovo ni previsoko računjena. (Dalje sledi.)

Kmetijstvo.

Pridelovanje pletilne slame.

Učitelj za pletarstvo Matija Oberwalder v Domžalah je uže lansko leto spisal „Navod o pridelovanju slame za pletenje“. „Novice in „Kmetovalec“ sta ga priobčila in razdelilo se je tega navoda tudi nad 2000 iztisov v kamniškem, kranjskem in ljubljanskem okraji. Zdaj je pa omenjeni gospod učitelj zopet spisal „Kratek navod za pridelovanje pletilne slame.“ Ker smo preverjeni, da bode ta podučeni spis marsikoga zanimal, zato ga priobčujemo v celoti. Glasi se tako:

Če hočeš prav in pametno pridelovati pletilno slamo, moraš najprej izbrati pripravne vrste pšenice, to je tisto, ki ima prav drobna stebelca in enakomerno tenka od najvišjega kolenca do klasa. Tej vrsti pšenice pravijo pri nas „bela résnica“.

Poleg tega ti je zlasti paziti na to, da jo o pravem času požanješ. Pravi čas za žetev je tedaj, ko je tisti del stebelca, ki je ovit od najvišjega kolenca dalje, skozi in skozi enako trd. Tak pa je kakih 8 do 10 dni potem, ko se je cvetje osulo.

Tisti čas si izvoli solnčen dan, prepričaj se, da ni pšenica mokra ne od dežja, ne od rose, ampak suha, poruj potem stebelca s koreninami vred in jih poveži z omočeno staro slamo in enako robo prav trdno pri koreninah, toda le v tako debele snopiče, da jih prav z lahka objameš z roko. Te snopiče moraš najprej prav skrbno posušiti. Ker pa ne sme nič več do njih noben dež ali kaka druga moča, zato je najboljšo, da jih na kakem kraju, do katerega ne moreta dež pa rosa, obesiš tako, da visi klasje naravnost doli, in da se stebelca ne preganejo z vodoravno ali poševno ležo. Če

so snopiči v 4 do 5 dneh ali še pozneje, kakršno je že vreme, popolnoma suhi, tedaj jih zloži prav gosto in lepo na kup tako, da je klasje obrnjeno na znotraj, in jih nekoliko obloži. Tako naj leže vsaj 6 do 8 dni. Pazi pa posebno, da ne pride od nikoder kaka vlaga do njih. Če so snopiči tako spravljeni, leže lahko kolikor časi koli, tudi dalje kot mesec dni.

Kakega lepega dne za rana zjutraj razgrni snopiče, ki so še vedno trdno povezani, na kakem solnčnem kraju, na kakem ravno pokošenem travniku, na kakem pašniku ali podobnem kraju lepo pahljačasto. Nobeno stebelce se ne sme dotikati drugega pri klasu, ampak vsako naj leži za-se in vsa v enaki legi. Tako razgrnjeni naj leže snopiči noč in dan, da jih rosa trikrat opade. Potem jih obrni tako, da leži spodnja stran zgoraj, in rosa naj jih še eno noč rosi. Ko brž so potem snopiči suhi, so dobeljeni, in spraviti jih smeš tedaj pod streho.

Tudi pri tem zadnjem delu, pri beljenju, naj ne zmoči dež slame, če le moreš brez njega opraviti. Prvi dan bo seveda malo škodil kak dežek, tretji in celo četrti dan pa moraš slamo vsekakor spraviti pod streho, ako se obeta dež. Ob lepem vremenu pa jo spet razgrni za toliko časa, kakor je zgoraj povedano.

Dobro je, da izbereš za razgrinjanje tak kraj, kjer pade prav malo rose, na pr: kak jasen, vetrnast grič. Slama je sicer potem eden ali dva dni dalje na belilu, zato pa se toliko lepše ubeli.

Samo ob sebe se razume, da moraš ves čas kar najlepše ravnati s slamo, da ne zmečkaš in ne preganeš stebelc.

Poučni in zabavni del.

Slovenski junak Andrej baron Čehovin.

Časopis „Die Vedette“ je prinesel naslednji kratki a jedrnat sestavek o našem rojaku Čehovinu: „Ker se topničarskemu stotniku Andreju baronu Čehovinu postavi spomenik v njegovem rojstnem kraju v Zgornji Branici na Primorskem, utegnejo ustrezati naslednji podatki o njegovem junaštvu.“

Čehovin je bil kot sin nepremožnih starišev rojen l. 1810. Baronstvo je zadobil še-le pozneje, kakor sploh on predstavlja moža, ki doseže vse le s svojo močjo. Ko je bil leta 1831. kot podtopničar uvrščen v 4. artilerijski polk, ni imel ničesar razun svoj zdrav razum. Posrečilo se mu je, priti l. 1835. v takozvani „Bombardiercorps“, kar je bilo za vsakega topničarja tedaj najboljšo spričevalo. Šest let pozneje imenovan je bil narednikom, toda navzlic njegovim zmožnostim se mu ni obetala lepa prihodnjost. Bilo mu je usojeno, kakor marsikateremu pridnemu bombardirju, da bode pod nasipom kake trdnjave prišel v popolno pozabljenje; pri topničarjih je bilo v tedanjih časih pač težko mlademu človeku napraviti sijajno karijero. Med tem prišlo je leto 1848. Čehovin bil